

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om »Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget — Den internationale aftale om klimaforandringer 2015: Udformningen af den internationale klimapolitik efter 2020«

COM(2013) 167 final

(2014/C 67/29)

Ordfører: **Josef ZBOŘIL**

Den 8. maj 2013 besluttede Kommissionen under henvisning til artikel 304 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde at anmode om Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om:

"Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget – Den internationale aftale om klimaforandringer 2015: Udformningen af den internationale klimapolitik efter 2020"

COM(2013) 167 final.

Det forberedende arbejde henvistes til Den Faglige Sektion for Landbrug, Udvikling af Landdistrikterne og Miljø, der vedtog sin udtalelse den 1. oktober 2013.

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg vedtog på sin 493. plenarforsamling den 16.-17. oktober 2013, mødet den 16. oktober, følgende udtalelse med 120 stemmer for, 3 imod og 9 hverken for eller imod:

1. Konklusioner og anbefalinger

1.1 EØSU mener, at EU må være **proaktiv, ambitiøs og realistisk** med hensyn til, hvad der kan opnås – i overensstemmelse med EØSU's udtalelse om "Køreplan for en lavemissions-økonomi i 2050" ⁽¹⁾, og **villig til at tilpasse sig** de ændrede forhold i verden. En forudsætning for, at en fremtidig klimaaftale bliver en succes, er, at den bygger på de tre søjler: bæredygtighed, gennemsigtighed og ansvarlighed. Et EU, som er i stand til at tackle de eksterne udfordringer, vil også kunne ansprende borgerne til at tænke i nye baner.

1.2 Kommissionens dokument er et detaljeret grundlag for drøftelserne om og forberedelserne af de kommende klimaforhandlinger, der skal munde ud i en troværdig global aftale i 2015.

1.3 Udvalget værdsætter, at Kommissionen har taget fat på arbejdet med de vigtige principper for den forventede globale aftale, og støtter Kommissionen i det videre forberedende arbejde, der er nødvendigt for at etablere en universel, ambitiøs, effektiv, retfærdig og afbalanceret, gennemsigtig og retligt forpligtende ramme for aftalen. De internationale klimaforhandlinger bør være et forum, hvor landene hjælper hinanden fremad i stedet for at holde hinanden tilbage.

1.4 Det videre arbejde må have fokus på at vinde bred opbakning til den globale 2015-aftale, da det globale geopolitiske og økonomiske landkort har ændret sig betydeligt inden for et kort tidsrum. Disse omvæltninger må tages i betragtning, og EU's klima- og energipolitikens rolle under den økonomiske tilbagegang og i de kommende år må vurderes nøje. EØSU

minder om sin holdning (som fremført i udtalelsen om det 7. miljøhandlingsprogram) ⁽²⁾ om, at ikke kun den finansielle og økonomiske krise, men også miljøkrisen, som bl.a. manifesterer sig i klimabelastning, skyldes en overudnyttelse af de finansielle ressourcer og naturressourcerne, og at det kræver en helt ny tanke måde – som bl.a. EU's bæredygtighedsstrategi bygger på – at overvinde disse kriser. Fremtidens økonomi skal i vidt omfang bygge på ikke-fossile energikilder. EU's politik er fortsat ambitiøs, men målene bør fastsættes hen ad vejen og være afstemt efter de globale forhold, ligesom eventuelle betingelser bør være klart definerede.

1.5 I sidste ende er det det internationale økonomiske landskab og en bredt accepteret styring af processen, der bliver bestemmende for de videre drøftelser om en fremtidig global klimaaftale. Processen vil blive styret af de økonomiske supermagter, og EU må være fuldt ud parat til at spille sin globale rolle og gå foran med et godt eksempel. EU skal dog også være opmærksom på ikke at miste sin hidtidige suveræne førerposition på områderne klimabeskyttelse og teknologisk udvikling. Der er behov for en yderligere (objektiv) analyse for at kunne vurdere Kyotoprotokollen som helhed med alle dens fordele og ulemper, og erfaringerne herfra må tages med ved udformningen af 2015-aftalen. Også den kommende femte sammenfattende rapport fra IPCC (2014) vil være med til at danne rammen.

1.6 Der er stadig generel enighed blandt videnskabsfolk om, at det vil være fuldkommen uacceptabelt at tillade en global temperaturstigning på mere end 2 grader over 1990-niveaue, og at drivhusgasniveauerne i atmosfæren skal stabiliseres på de nuværende niveauer. Det kan kun opnås gennem en kraftig

⁽¹⁾ EUT C 376 af 22.12.2011, s. 110-116.

⁽²⁾ EUT C 161 af 6.6.2013, s. 77-81.

reduktion af klimaskadelige emissioner. For øjeblikket stiger drivhusgasniveauerne imidlertid fortsat støt år efter år. Indsatsen for at reducere emissionerne øges heldigvis betydeligt, men er ikke i nærheden af det, der skal til for at stabilisere dem. Det overordnede mål med den nye runde af forhandlinger må derfor være at få fremskyndet processen og sikre langt mere ambitiøse forpligtelser og handling fra alle lande og alle dele af samfundet.

1.7 Forhandlingsparternes interesser må analyseres omhyggeligt, og synergier kortlægges i den forberedende fase for at undgå potentielle interessekonflikter og bygge videre på synergier. Ambitiøse og realistiske foranstaltninger og mål bør være baseret på konsensus og interaktion mellem dem, som i praksis skal gennemføre aktionerne. Positive incitamenter kunne gøre det lettere at vinde bred opbakning til de anbefalede foranstaltninger og mål og sikre en fuldstændig gennemførelse.

1.8 Det kan kun lade sig gøre ved hjælp af en transparent og grundig vurdering af effektiviteten af klimapolitikkerne og deres omkostninger og positive indvirkning på økonomien og samfundet som helhed. Udvalget tilslutter sig Kommissionens synspunkt om, at 2015-aftalen skal være åben for alle og omfatte "almengyldige" forpligtelser for både udviklede lande og udviklingslande.

1.9 De aktiviteter og tiltag, der iværksættes "i marken" (lokalsamfund, sektorer) uden den nye globale klimaaftale, illustrerer på bedste vis den proaktive indstilling i civilsamfundet generelt. I realiteten er det civilsamfundet, der skal være primus motor, ikke mindst når det gælder opfyldelsen af 2015-aftalens politikker og mål. Samtidig skal civilsamfundet dog også opdigne til et stærkere politisk engagement og holde øje med, om de politiske løfter om en større indsats for at bekæmpe klimaforandringerne (f.eks. løftet om at stoppe støtten til energiproduktion med fossile brændstoffer) vitterlig overholdes. Det er grunden til, at de politikker, der vedtages, må opfylde civilsamfundets forventninger om krav om gennemsigtighed og ansvarlighed og ikke skabe sociale og økonomiske uligheder. 2015-aftalen vil være det første skridt på vejen mod en verdensomspændende energiomstilling.

1.10 For at vise lederskab og få mere indflydelse på de internationale forhandlinger skal EU forpligte sig til mere krævende mål for 2020 og 2030 og demonstrere, hvordan gennemførelsen af sådanne mål er en integreret del af dets planer for økonomisk genopretning og overgang til en mere bæredygtig fremtid. Udvalget opfordrer Rådet, Kommissionen og Parlamentet til at sikre, at alle de eksisterende CO₂-mål for 2020 gennemføres fuldt ud, og overveje en stramning af 2020-målet om reduktion af drivhusgasudledningen til 25 % som et skridt på vejen mod den aftalte reduktion på 80-95 % i 2050. Udvalget anbefaler fortsat, at EU vedtager vejledende mål for reduktion af drivhusgasudledningen med 40 % i 2030 og 60 % i 2040, og at det følger op med juridisk bindende politikker, som sikrer, at disse mål nås. Disse langsigtede vejledende mål er nødvendige som referencepunkter, der skaber forudsigelighed og stabilitet for investorer og beslutningstagere. De vil også sætte en høj standard for ambitionsniveauet i de internationale forhandlinger.

1.11 Det er svært at se, hvordan de store aktørers forskelligrettede interesser skal kunne forenes inden for rammerne af det nuværende forhandlingsformat med emissionslofter og -handel. Mange interessenter giver udtryk for forbehold og foreslår alternativer til det fremtidige forhandlingsformat. Der bør ses nærmere på andre, nye modeller for en aftale baseret på f.eks. CO₂-budgettering, en global CO₂-afgift, det indiske forslag om at tildele emissionsrettigheder pr. indbygger eller en kombination af disse ideer.

1.12 EØSU tilslutter sig fuldt ud synspunktet i meddelelsen om, at vi ikke kan vente indtil 2015-aftalen træder i kraft i 2020: De foranstaltninger, vi træffer mellem nu og 2020, vil være afgørende for at få ledet politikkerne på rette spor. Foranstaltningerne må være gennemtænkte og bygge på reelle og konkrete resultater inden for videnskab, teknologi og udvikling, hvilket EØSU har fremført i sin udtalelse om køreplanen for en lavemissionsøkonomi i 2050 ⁽³⁾.

2. Kommissionens meddelelse

2.1 I 2011 påbegyndte det internationale samfund forhandlinger om en ny international aftale om at handle i fællesskab for at beskytte klimaet. Denne aftale, der skal færdiggøres inden udgangen af 2015 og anvendes fra 2020, er i øjeblikket ved at blive forhandlet i en proces, der er kendt som "Durbanplatformen for en styrket indsats" (ADP).

2.2 2015-aftalen skal frem til 2020 samle det nuværende kludetæppe af bindende og ikke-bindende ordninger under FN's rammekonvention om klimaforandringer ("konventionen") i én samlet ordning.

2.3 København-Cancún-processens ensidige eller "bottom-up"-fremgangsmåde gav mulighed for en mere omfattende international strategi.

2.4 Ved udformningen af 2015-aftalen er vi nødt til at tage ved lære af de positive resultater og manglerne i konventionen, Kyotoprotokollen og København-Cancún-processen. Vi skal sætte os ud over det nord/syd-mønster, der afspejler verden i 1990'erne, og videre til et system baseret på gensidig afhængighed og fælles ansvar.

3. Generelle bemærkninger

3.1 EØSU har allerede i sin udtalelse om det 7. miljøhandlingsprogram ⁽⁴⁾ gjort opmærksom på parallellerne mellem finanskrisen og miljøkrisen. Begge skyldes en ikke bæredygtig omgang med de økonomiske ressourcer og naturressourcerne. I udtalelsen krævede udvalget, "at der reageres på miljøkrisen på

⁽³⁾ EUT C 376 af 22.12.2011, s. 110-116.

⁽⁴⁾ EUT C 161 af 6.6.2013, s. 77-81.

samme måde, som der blev vedtaget en finanspagt med foranstaltninger til bekæmpelse af finanskrisen, dvs. at der udarbejdes klare regler omfattende gennemskuelige indikatorer, kontroller og sanktioner". Det samme gælder for de kommende klimaforhandlinger, som skal udsende klare signaler til fremme af en ressourceeffektiv lavkulstoføkonomi.

3.2 Der er sket store geopolitiske forandringer, og dem må der tages hensyn til i forberedelserne af forhandlingsstrategien. Inden for et kort tidsrum har det geopolitiske og økonomiske verdenskort fuldstændig ændret sig. Disse omvæltninger er til dels blevet udløst af den finansielle krise, som i EU har følgeskab af en økonomisk krise, samtidig med at erhvervsinvesteringsgraden er faldet fra 23 point (2008) til 18,3 point (1. halvår af 2013) (Eurostat). Når strategien for de kommende forhandlinger lægges, må EU's klima- og energipolitik rolle under den økonomiske tilbagegang vurderes nøje.

3.3 Denne indsats er endnu ikke tilstrækkelig. I sidste ende er det det internationale økonomiske landskab, som bliver bestemmende for de videre drøftelser om en fremtidig global klimatraktat, og processen vil blive styret af de økonomiske supermagter: Kina og USA, efterfulgt af Indien og de øvrige BRICS-lande (som tilsammen udledte 61,8 % af de globale emissioner i 2012). I 2020 vil der være bygget nye kulfyrede kraftværker med en produktion på 400-600 GW. EU er midt i en økonomisk krise, som har kostet 3,8 millioner jobs og et fald i industriproduktionen på omtrent 20 %, mens antallet af ansatte i sektoren for vedvarende energi og energibesparende foranstaltninger steg.

3.4 Der ses imidlertid meget positive tegn inden for klimabe-skyttelsen:

— I EU androg kraftværker, der bruger vedvarende energi, 71,3 % af de nye anlæg i 2011 (i alt 32,0 GW ny elkapa-citet ud af 44,9 GW) og i 2012 androg kraftværker, der bruger vedvarende energi, 69 % af de nye anlæg (31 GW af i alt 44,6 GW ny elkapa-citet). I 2011 blev nye kulfyrede kraftværker med 2,1 GW sat i drift, mens 840 MW fra kulfyrede kraftværker blev sat ud af drift. I 2012 var kapaciteten på nedlagte kraftværker (5,4 GW) tilmed næsten dobbelt så stor som kapaciteten i de nye kulkraftværker (3,0 GW).

— De høje samlede emissioner fra Kina (26,7 % af de samlede emissioner på verdensplan) skal anskues i forhold til andelen af verdensbefolkningen (19 %). I forhold til EU (7 % af befolkningen, 11,5 % af drivhusgasemissionerne) og USA (4,4 % af befolkningen, og 16,8 % af de samlede drivhusgasemissioner) er Kinas emissioner pr. indbygger stadig forholdsvis lave. Det må anerkendes, at Kina har givet tilsagn om at øge anvendelsen af vindkraft og andre vedvarende energikilder ved at øge anvendelsen af ikke-fossile brændstoffer i det samlede energimix, i og med at det agter at nedbringe CO₂-emissionsintensiteten pr. BNP-enhed med 40-50 % senest i 2020.

— I USA udvikler vedvarende energi sig hurtigt. Vindkraft blev i 2012 for første gang den største kilde til ny kapacitet til elproduktion med en andel på 43 % af ny tilført elektricitet og med over 13 GW føjet til nettet.

3.5 Verden er ikke på rette vej mod at opfylde det mål, som regeringerne er blevet enige om, nemlig at stigningen i den gennemsnitlige globale temperatur ikke må overstige 2 grader Celsius (°C) på lang sigt. Drivhusgasudledningen er på verdensplan i stærk vækst, og i maj 2013 oversteg CO₂-niveauet i atmosfæren 400 ppm.

3.6 De politikker, som allerede er eller er ved at blive gennemført, vil sandsynligvis betyde, at gennemsnitstemperaturen på lang sigt vil stige med mellem 3,6 °C og 5,3 °C (i forhold til det førindustrielle niveau), og at den største stigning vil forekomme i dette århundrede (baseret på modelberegninger af klimaet).

3.7 Hvis det skal være realistisk muligt at nå målet på 2 °C, skal der gribes konkret ind inden 2020, hvor en ny international klimaaftale efter planen træder i kraft. Energi er kernen til en løsning på problemet: energisektoren står for ca. 2/3 af drivhusgasudledningen, da mere end 80 % af verdens energiforbrug er baseret på fossile brændstoffer.

3.8 Trods positive udviklinger i nogle lande steg de globale energirelaterede CO₂-emissioner med 1,4 % og nåede op på historisk høje 31,6 gigatons (Gt) i 2012. 60 % af de globale emissioner udledes i dag af ikke-OECD-lande – en stigning på 45 % siden 2000. I 2012 bidrog Kina mest til stigningen i de globale CO₂-emissioner; en stigning, der dog var en af de laveste i ti år, primært på grund af brugen af vedvarende kilder og store forbedringer af energiintensiteten i den kinesiske økonomi.

3.9 I USA fik omstillingen fra kul til gas til produktionen af elektricitet emissionerne nedbragt med 200 millioner tons (Mt), som dermed nåede op på niveauet fra midten af 1990'erne. Trods øget brug af kul faldt emissionerne i Europa med 50 Mt på grund af den økonomiske afmatning, væksten i vedvarende energi og loftet for emissioner fra industri- og energisek-torerne. I Japan steg emissionerne med 70 Mt, da energieffektivi-seringerne ikke helt kunne opveje den brug af fossile brændstoffer, der kompenserer for den nedsatte produktion af kerne-kraft. Selv hvis de politikker, der arbejdes hen imod, gennem-føres, viser beregninger, at de globale energirelaterede drivhusgasemissioner i 2020 vil være på et niveau, der er næsten 4 Gt CO₂-ækvivalenter højere end det, der vil gøre det muligt at overholde målet på 2 °C, hvilket understreger omfanget af den udfordring, der stadig skal løses blot i dette årti.

3.10 Internationale klimaforhandlinger har udmøntet sig i et løfte om at nå til enighed om en ny global aftale senest i 2015 til ikrafttræden i 2020. Men den økonomiske krise har forsinket ibrugtagningen af rene energikilder og indvirket negativt på CO₂-markederne. For øjeblikket betales der en kulstofpris på 8 % af de globale CO₂-emissioner, mens der for 15 % af emissionerne er et incitament på 110 USD pr. ton i form af subsidier til fossile brændstoffer (ikke-EU-lande). EØSU opfordrer det internationale samfund til i klimaaf-talen 2015 på bindende vis at indfri det løfte, som blev nedfældet allerede i 2012 i slutdokumentet fra FN's Rio+20-konference, nemlig at afskaffe subsidierne til miljøskadelige fossile energikilder, som ifølge Verdensbanken beløber sig til 780 mia. USD om året.

3.11 I nogle regioner virker pris-dynamikken mellem gas og kul til fordel for emissionsreduktioner, mens den i andre for-sinker processen, og samtidig er kernekraften stødt på problemer, og CO₂-opsamling og -lagring i stor målestok ligger fortsat et godt stykke ude i fremtiden. Trods den voksende interesse for energieffektiviseringer er der stadig et enormt uudnyttet økonomisk potentiale. Ikke-vandbaserede vedvarende energikilder – som støttes med specifikke politikker – har haft en tocifret procentvækst i installeret kapacitet. Investeringer i vedvarende energi forudsætter stabile økonomiske betingelser for såvel CO₂-priserne og på sigt beskætningen i de lande, der anvender en CO₂-afgift.

4. Særlige bemærkninger

4.1 *Hvordan kan 2015-aftalen udformes, så det sikres, at de enkelte lande kan skabe en bæredygtig økonomisk udvikling og samtidig tilskyndes til at yde deres rimelige og retfærdige andel af indsatsen for at begrænse de globale drivhusgasemissioner, så udviklingen ledes ad baner, som gør det muligt for os at opfylde 2 °C-målsætningen?* Først og fremmest er det svært at se, hvordan de store aktørers forskelligrettede interesser skal kunne forenes inden for rammerne af det nuværende forhandlingsformat med emissionslofter og -handel, men ikke desto mindre er rimelige og retfærdige bidrag fra alle en absolut forudsætning for enhver fremtidig aftale. Derfor bør der i det mindste som et alternativ udformes en anden aftalemodel, og det bør erkendes, at der er problemer med styringen. Der må findes måder, hvorpå det kan sikres, at de iværksatte klimatiltag kan understøtte den samfundsmæssige, økonomiske og miljø-mæssige vækst og udvikling. Det kan kun lade sig gøre ved hjælp af en transparent og grundig vurdering af effektiviteten af klimapolitikkerne og deres omkostninger og positive indvirkning på økonomien og samfundet som helhed. Vi bør tage ved lære af Kyoto, dens kompleksitet og smuthuller. Den burde være et godt udgangspunkt for størst at arbejde hen imod en ny model. Den forlængede Kyoto II og emissionsfordelingen deri er et meget klart signal om, at der er behov for en helt anden model.

4.2 *Hvordan kan 2015-aftalen bedst sikre, at alle større økonomier og sektorer bidrager, og minimere den potentielle risiko for CO₂-lækage mellem yderst konkurrenceprægede økonomier?* CO₂-lækage kan ikke udelukkende tilskrives de energiintensive industrier, som måske er i tilbagegang – men er en følge af de generelle erhvervsbetingelser i et givent økonomisk område. Forskelle i kravene vedrørende CO₂, primært mellem de mest konkurrenceprægede regioner, har betydet, at investeringerne i EU er tørret ud. Ambitiøse og realistiske foranstaltninger og mål bør være baseret på konsensus og interaktion mellem dem, som

i praksis skal gennemføre aktionerne. En ukompliceret, rimelig og retfærdig 2015-aftale er derfor en forudsætning for lige erhvervsbetingelser i alle regioner af den globale økonomi.

4.3 *Hvordan kan 2015-aftalen bedst fremme integration af klimaforandringer på alle relevante politiske områder? Hvordan kan aftalen fremme supplerende processer og initiativer, herunder dem, der gennemføres af ikke-statslige aktører?* Integrationen af 2015-aftalen på alle relevante politiske områder vil uden tvivl fremmes mest effektivt af en ukompliceret aftale. Detaljerede bestemmelser om, hvordan denne proces skal foregå, vil gøre aftalen langt vanskeligere at gennemføre. Ligeledes er det vigtigt, at der foretages en transparent konsekvensanalyse af integrationen af klimaforandringer på andre politiske områder. Når klimaforandringerne medtænkes i andre politikker er det vigtigt at sikre, at det sker så omkostningseffektivt og forudsigeligt som muligt, uden at de berørte parter pålægges en unød-vendig administrativ byrde. Markedsbaserede fremgangsmåder bør prioriteres.

4.4 *Hvilke kriterier og principper bør danne grundlaget for fastlæggelsen af en ligelig fordeling af modvirkningsforpligtelserne for parter i 2015-aftalen ud fra denne lange række af tilsagn, der afspejler nationale forhold, i vid udstrækning opfattes som rimelige og retfærdige, og som samlet set er tilstrækkelige til at undgå en eventuel mangel på ambitioner?* Bibeholdelse af emissionslofterne og -handelen kræver, at der fastlægges kriterier og principper, og der vil altid være nogen, der opfatter dem som uretfærdige og urimelige. I alle tilfælde bør der dog tages hensyn til de markeds-dynamikker og eksisterende og foreslåede klimaforordninger, der påvirker en given sektor, og til hvor langt den pågældende sektor er nået i sine bestræbelser for at mindske drivhusgasudledningen og tage energieffektive teknologier i brug. Succes og bæredygtighed kræver et incitament for alle deltagere til at arbejde for at nå målene om at begrænse emissionerne, forbedre effektiviteten, samarbejde om forskning, dele god praksis osv. En CO₂-afgift kan på mest effektiv og koordineret vis nedbringe emissionerne og skaffe midler til forskning, udvikling og tilpasning.

4.5 *Hvilken rolle bør 2015-aftalen spille ved håndteringen af tilpasningsspørgsmål, og hvordan bør dette arbejde bygge videre på igangværende arbejde under konventionen? Hvordan kan 2015-aftalen styrke incitamenterne til at integrere klimatilpasning i alle relevante politikområder?* Tilpasningen er allerede rimelig godt kortlagt og i vid udstrækning baseret på eksisterende risikostyringsprogrammer. Tilpasningen vil ikke fjerne alle risici forbundet med virkningerne af klimaforandringer, men vil yde et stort bidrag til at begrænse risiciene i mange områder. Øget tilpasningskapacitet kræver yderligere analyser, fastlæggelse af prioriteter samt planlægning og handling på alle regeringsniveauer og deltagelse fra lokalsamfund og virksomheder. Tilpasning forventes med rette at blive en af de fire søjler i den kommende 2015-aftale. Især bør virksomhederne spille en rolle via teknologioverførsel og udveksling af bedste praksis.

4.6 *Hvordan ser den fremtidige rolle ud for konventionen og specifikt 2015-aftalen i årtiet frem til 2030 for så vidt angår finansiering, markedsbaserede mekanismer og teknologi? Hvordan kan de nuværende erfaringer bedst udnyttes, og rammerne forbedres yderligere?* Konventionen bør blive et koordinerende organ for de vigtigste klimaforanstaltninger og føre tilsyn med landenes resultater, de

væsentligste finansieringsstrømme og teknologiudveksling. Teknologi og udbredelsen af teknologi er i vidt omfang virksomhedernes ansvar. Via teknologieksekutivkomitéen og klimateknologicerteret og -netværket kan konventionen stille ekspertanalyser af teknologier til rådighed og give landene fuld adgang til information, der sætter dem i stand til at vælge de mest hensigtsmæssige teknologier.

4.7 *Hvordan kan 2015-aftalen yderligere forbedre gennemsigtigheden og ansvarligheden for lande i en international sammenhæng? I hvilket omfang vil et regnskabssystem skulle standardiseres på verdensplan? Hvordan bør lande holdes ansvarlig, når de ikke opfylder deres forpligtelser?* Regnskabssystemet skal under alle omstændigheder standardiseres på én eller anden måde, da korrekte oplysninger er helt afgørende, når penge er involveret. Det er endvidere en af forudsætningerne for ansvarlighed i forhold til 2015-aftalen.

4.8 *Hvordan kan FN's klimaforhandlingsproces forbedres, så den bedre støtter målet om at nå frem til en omfattende, ambitiøs, effektiv og retfærdig 2015-aftale og sikrer dens gennemførelse?* Kun deltagelse af en lang række interessenter samt en gennemsigtig proces vil sikre, at man når til enighed om en aftale på tilfredsstillende vis, og at den gennemføres. Erhvervslivet kan bidrage til klimaforhandlingerne med egne erfaringer om effektive metoder til emissionsreduktion og udvikle løsninger for bæredygtig udvikling. Inddragelse af civilsamfundet og erhvervslivet kan desuden gøre det muligt at sammenligne indsatsen og skabe

lige vilkår. Den nye globale 2015-aftale er blot det første skridt i den rigtige retning, og aftalens gennemførelse afhænger af civilsamfundet i bred forstand. Processen og resultaterne af gennemførelsen må derfor være gennemsigtige og overbevisende, så borgere overalt i verden tror på den.

4.9 *Hvordan kan EU bedst investere i og støtte processer og initiativer uden for konventionen for at bane vejen for en ambitiøs og effektiv 2015-aftale?* Udvalget bifalder den debat, som sættes i gang med Kommissionens dokument. Uafhængige eksperter analyse af alle aspekter af klimapolitikken er yderst vigtig, især i lyset af at det globale geopolitiske landskab har ændret og stadig ændrer sig. Der findes allerede nogle analyser, så der skal ikke startes helt forfra. Et vigtigt eksempel er brevet fra det amerikanske råd af videnskabelige rådgivere til USA's præsident, hvori det opsummerer de problemstillinger, der knytter sig til klimaforhandlingerne. Erfaringerne fra Kyoto og de langtrukne FN-forhandlinger understreger også, at der er behov for en anden tilgang, inden det er for sent. Derudover kan og bør konklusioner og anbefalinger fra ekspertorganisationer som Det Internationale Energiagentur realiseres uden unødigt forsinkelse. IEA's rapport "Redrawing the Energy Climate Map" skitserer en pragmatisk og gennemførlig strategi. Rapporten beskriver følgende fire grundlæggende og gennemførlige politikker: forbedring af energieffektiviteten i bygninger, i industrien og inden for transport; stop for byggeri og brug af de mindst effektive kulfyrede kraftværker, minimering af methanemissionerne fra olie- og naturgasproduktionen og fremskyndelse af udfasningen af visse subsidier til forbrug af fossile brændstoffer.

Bruxelles, den 16. oktober 2013

Henri MALOSSE

Formand

for Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg